

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL PITEȘTI
SECȚIA COMERCIALĂ ȘI DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
DOSAR NR. /2009 DECIZIE NR. .cont

Ședința publică din 28 Ianuarie 2011

Curtea compusă din:

Președinte:

Judecător

Judecăto.

Grefier

S-a luat în examinare pentru soluționare, recursul declarat de reclamantul , domiciliat în comuna , sat , județul Vâlcea împotriva sentinței nr. 3.11.2010, pronunțată de Tribunalul Vâlcea - Secția Comercială și Contencios Administrativ Fiscal în dosarul nr. /2009, în contradictoriu cu intimata **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE A JUDEȚULUI VÂLCEA**, cu sediul în Rm.Vâlcea, str.General Magheru, nr.17, județul Vâlcea.

La apelul nominal, făcut în ședință publică au lipsit părțile.

Recursul este timbrat, cu timbru judiciar în valoare de 01,5 lei și taxă judiciară de timbru în sumă de 2,00 lei, potrivit chitanței nr.6187680713.01.2011 (fila 9).

S-a făcut referatul cauzei, de către grefierul de ședință după care:

Curtea constată că dezbaterile în fond asupra cauzei, au avut loc în ședința publică din 21 ianuarie 2011, când cererile părților au fost consemnate în încheierea de ședință din acea dată, încheiere ce face parte integrantă din prezenta decizie.

CURTEA

Asupra recursului de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată sub nr. /2009 pe rolul Tribunalului Vâlcea, contestatorul , a solicitat în contradictoriu cu intimata Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Vâlcea, anularea deciziei nr. din 4.09.2009 și nr. din 08.09.2009.

În motivare, contestatorul a arătat că prin deciziile cu numărul de mai sus a fost respinsă contestația sa formulată împotriva deciziei de impunere nr. /22.06.2009, prin care s-au stabilit în sarcina sa creanțe fiscale în quantum total de lei reprezentând impozit pe venit (lei) și accesorii aferente acestuia (lei), sume cu privire la care contestatorul a pretins că nu le datorează.

A arătat de asemenea, că în anul 2006 a achiziționat 7 autoturisme marca „Ford Focus” *second-hand* din Germania, inițial pentru folosință proprie, pe care ulterior le-a înstrăinat, intimata calculând un impozit care nu este corect, deși în contestația formulată pe cale administrativă a arătat acest lucru.

La calculul venitului impozabil, intimata nu a ținut cont de cheltuielile pe care le-a efectuat cu deplasarea în Germania, constând în transport, cazare, hrană, taxe de radiere a mașinilor din circulație, plata numerelor de export, combustibil, taxă de drum, comisioane vamale, după cum nu a ținut cont nici de cheltuielile pe care le-a efectuat pentru a recondiționa aceste autoturisme, modul de calcul fiind arbitrar, pârâta aplicând un procent mediu de câștig de 20,62% pe care l-a aplicat la prețul de achiziție al fiecărui autoturism.

Acest procent mediu de câștig estimat la 20,62% de către intimată a fost stabilit luând în considerare prețurile de vânzare a două autoturisme și mai mult, intimata a avut în vedere în mod greșit, că veniturile din vânzarea autoturismelor ar fi fost realizate în anul 2006, ceea ce nu corespunde adevărului deoarece unul dintre autoturisme a fost vândut în anul 2007.

Contestația a fost legal timbrată.

La contestație s-au anexat cele două decizii în litigiu.

Intimata a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea contestației motivat de faptul că inspecția fiscală s-a desfășurat ca urmare a sesizării ce i-a fost transmisă de către I.P.J. Vâlcea, din care a rezultat că în cursul anului 2006, contestatorul din prezenta cauză a achiziționat din import un număr de șapte autoturisme *second-hand* pe care ulterior le-a înstrăinat către diverse persoane fizice din România.

A mai constatat intimata că petentul din prezenta cauză nu a depus declarații speciale privind veniturile realizate din activitatea de comercializare și în vederea stabilirii acestora a solicitat Direcției Județene pentru Operațiuni Vamale Vâlcea transmiterea documentelor în baza cărora s-a calculat venitul impozabil și anul de calcul a venitului totală de lei, prin aplicarea cotei de 16% la această sumă.

La întâmpinare s-au anexat actele de achiziționare a autoturismelor, declarația luată contestatorului la începerea inspecției fiscale cu privire la documentele pe care le deține privitoare la autoturismele *second-hand* importate.

În cauză s-a efectuat de către expert o expertiză contabilă care a avut ca obiective calcularea venitului impozabil realizat de către contestator în anul 2006 prin vânzarea autoturismelor *second-hand* cu luarea în calcul și a cheltuielilor făcute cu procurarea acestora și respectiv, remedierea. De asemenea, expertul a calculat procentul mediu de câștig fără luarea în calcul a autoturismului marca „Ford Focus” înstrăinat în anul 2007, față de împrejurarea că anul pentru care s-a făcut impunerea este anul 2006, concluziile acestuia aflându-se la filele 108-109 dosar.

Împotriva concluziilor acestei expertize au formulat obiecțiuni ambele părți, respinse de instanță în ședința publică din 21 septembrie 2010.

Prin sentința nr. 1000/2010 din 21 septembrie 2010 Tribunalul Vâlcea a respins acțiunea formulată de contestatorul în contradictoriu cu intimata Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Vâlcea, împotriva deciziei nr. 1000/2009 din 08.09.2009.

Pentru a pronunța această soluție instanța a reținut că în anul 2006 contestatorul a achiziționat din import șapte autoturisme *second-hand*, din care în cursul anului 2006 a înstrăinat un număr de șase.

Întrucât contestatorul nu a depus la unitatea fiscală teritorială în a cărei rază miciliază declarațiile speciale privind veniturile realizate din activitatea de comercializare autovehicule *second-hand* desfășurată în anul 2006, organul de inspecție

fiscală s-a deplasat la domiciliul acestuia, unde nu a fost găsit și pentru că nu a dat curs invitațiilor repetate de a se prezenta cu documentele de înstrăinare a autovehiculelor s-a solicitat Direcției Județene pentru Operațiuni Vamale Vâlcea să-i fie comunicate documentele în baza cărora a fost calculată și încasată taxa vamală pentru autovehicule.

În urma analizei documentelor puse la dispoziție, organele de control din cadrul intimatei au concluzionat că pentru cele șase autoturisme vândute în cursul anului 2006 nu au fost încheiate contracte de vânzare-cumpărare, au calculat baza de impunere pornind de la valoarea de achiziție din facturi la care s-a aplicat cota de 20,62%, reprezentând procent mediu de câștig, prevăzut de dispozițiile art.67 din O.G. nr.92/2003 și art.11 alin.1 din Legea nr.571/2003.

Pe cale de consecință intimata a emis decizia de impunere pentru suma de lei, reprezentând impozit pe venit și lei – accesorii aferente acestuia.

Împotriva deciziei de impunere nr. /22.06.2009 a formulat pe cale administrativă contestație petentul iar în soluționarea acesteia intimata a emis decizia nr. din 4.09.2009 prin care a respins contestația formulată împotriva deciziei de impunere.

În contestația formulată împotriva deciziei nr. /4.09.2009 contestatorul a arătat că intimata în mod greșit a stabilit în sarcina sa un impozit pe venit în cuantum de lei pentru care a calculat accesorii aferente, deoarece la calculul acestuia nu a avut în vedere cheltuielile ocazionate de achiziționarea și remedierea autovehiculelor și în mod arbitrar a stabilit un procent mediu de câștig estimat la 20,62%.

Susținerile contestatorului, potrivit cărora intimata a stabilit un procent mediu de câștig în mod arbitrar, au fost respinse ca neîntemeiate, procentul de 20,62% aplicat la prețul de achiziție al autoturismelor este corect întrucât este prevăzut de art.67 din O.G. nr. 92/2003 și art.11 alin.1 din Legea nr.571/2003, procent care se aplica în situația în care nu se încheie un contract de vânzare-cumpărare, cum a procedat și contestatorul.

A fost respinsă ca neîntemeiată și susținerea potrivit căreia intimata ar fi introdus în baza de calcul a veniturilor obținute de către contestator din vânzarea autoturismelor și suma de bani obținută din vânzarea celui de-al șaptelea autovehicul, deoarece la suma de lei - impozit pe venit, s-a ajuns din însumarea veniturilor obținute din vânzarea a șase autoturisme, reținându-se în mod corect că cel de-al șaptelea a fost înstrăinat în cursul anului 2007, pentru care nu s-a calculat impozit.

Instanța nu a reținut nici susținerea contestatorului, potrivit căreia la calculul impozitului nu s-ar fi avut în vedere cheltuielile efectuate cu ocazia importului din Germania, cât și cu ocazia remedierii autovehiculelor, neexistând în Codul fiscal o dispoziție în acest sens, astfel că instanța nu a dat eficiență raportului de expertiză efectuat în cauză, care a calculat baza de impunere scăzând din veniturile obținute din vânzare cheltuielile ocazionate de achiziționarea și remedierea acestora și care în mod greșit a reținut că la calcularea bazei de impunere intimata ar fi avut în vedere veniturile realizate din vânzarea a șapte autovehicule și nu șase cum corect a reținut intimata.

Cât privește decizia nr. din 8.09.2009 instanța a constatat că prin aceasta se îndreaptă eroarea materială strecurată în dispozitivul primei decizii cu privire la suma totală ce reprezintă impozit pe venit, iar contestatorul nu a motivat contestația împotriva acesteia.

Împotriva sentinței menționate a formulat recurs solicitând admiterea acestuia, modificarea în totalitate a hotărârii, în sensul admiterii contestației, conform primei variante a raportului de expertiză contabilă întocmit în cauză.

În motivare, se arată că sentința este nelegală, deoarece situația de fapt reținută de instanță a fost greșit determinată, aceasta neținând seama de probatoriul administrat, în special de raportul de expertiză.

Singurul obiectiv stabilit de prima instanță în ședința din 16.03.2010 a fost acela de a se determina „în raport cu actele avute în vedere de organul fiscal dacă suma ce se constată se justifică sau nu”. Expertiza a răspuns numai obiectivului stabilit de instanță, reclamantul formulând obiecțiuni respinse însă, după susținerea recurentului, instanța nelecturând practic cele arătate la fila 122 dosar fond.

Instanța nu a dat eficiență raportului de expertiză, în mod greșit, reținând eronat că „la calcularea bazei de impunere, intimata ar fi avut în vedere veniturile realizate din vânzarea a șapte autovehicule, nu șase cum corect a reținut intimata”.

Se susține că expertul a procedat corect la calcularea veniturilor realizate în anul 2006, perioada verificată și pentru care s-a calculat impozitul de 16%. În anul 2006, reclamantul a achiziționat șapte autoturisme second hand, însă numai șase au fost vândute în acest an, al șaptelea fiind înmatriculat pe numele reclamantului și folosit pentru uzul său propriu, până la vânzare la 26.03.2007.

Într-adevăr intimata nu a calculat impozitul pe venit realizat din vânzarea autoturismului folosit pentru uzul propriu, vândut în anul 2007, însă a procedat incorect când a calculat un venit estimat din vânzarea celor cinci autoturisme în anul 2006 pentru care nu s-a cunoscut prețul de vânzare, în temeiul art.67 Cod procedură fiscală.

Potrivit textului arătat, estimarea bazei de impunere are în vedere prețul de piață al tranzacției sau bunul impozabil, însă în cauză s-a reținut greșit că raportarea s-a făcut la valoarea de vânzare în anul pentru care s-a calculat impozitul. Or, pe de o parte, autoturismul Ford Focus folosit pentru uz personal, nu se impozitează în condițiile art.127 alin.1 și 2 din Legea nr.571/2003, iar pe de altă parte, acesta a fost vândut ulterior anului în care s-a făcut pe bază de estimare calculul veniturilor obținute de reclamant, în vederea impozitării.

Având în vedere că reclamantul nu a efectuat tranzacții în anul 2005, anterior perioadei verificate, intimata ar fi trebuit să aibă în vedere prețul de piață, pe baza anunțurilor de înstrăinare din aceeași localitate.

Expertul a ținut cont de obiectul stabilit de instanță și a efectuat calculul venitului impozabil, pornind de la prețul autoturismului vândut în anul 2006 în țară și cheltuielile admise de intimată cu achiziționarea acestuia, procentul mediu de câștig rezultat fiind de 0,89%, iar nu de 20,62%, obținut incorect de către intimată prin luarea în calcul a prețului unor autoturisme vândute în același an, respectiv ulterior anului în discuție. Autoturismul înstrăinat în anul 2007, a fost recondiționat în totalitate, dovadă stând facturile cu piese de schimb, cu consecința obținerii unui preț la nivelul celui vândut cu un an în urmă.

Majorările de întârziere au fost calculate distinct de expert, într-o primă variantă până la 17.06.2009, iar în a doua variantă până la 17.06.2010.

Susținerea instanței, relativă la refuzul deducerii cheltuielilor efectuate cu ocazia importului, este contrară prevederilor art.48 alin.4 lit.a) și b) din Codul fiscal, care stabilesc condițiile pe care trebuie să le îndeplinească cheltuielile aferente veniturilor pentru a putea fi deduse.

Achizițiile de piese pentru repararea autoturismelor second hand s-au făcut în anul 2006, singurul an în care au fost achiziționate autoturisme pe care ulterior le-a vândut.

Este cert că acestea aveau nevoie de remedieri după o perioadă de folosire, însă instanța a refuzat să ia în calcul facturile vizând cheltuielile cu remedierea.

La termenul din 21 ianuarie 2011, recurentul a solicitat amânarea cauzei pentru angajarea unui apărător, cerere respinsă de către instanță, față de data primirii citației, respectiv 22 noiembrie 2010 (fila 6 dosar recurs). A fost amânată pronunțarea pentru a da posibilitate recurentului să depună la dosar concluzii scrise.

Analizând sentința atacată, prin prisma criticilor invocate, în raport de probatoriul administrat în cauză, Curtea constată că recursul este fondat pentru următoarele considerente:

La 17 iunie 2009, contestatorul a fost supus unui control fiscal, reținându-se în procesul verbal întocmit cu această ocazie (filele 54-56 dosar fond), că în anul 2006, reclamantul a achiziționat un număr de șapte autovehicule second hand din import, pe care ulterior le-a vândut către persoane din România, fără a depune declarații speciale privind veniturile realizate din activitatea de comercializare a autovehiculelor second hand.

Organele fiscale au pus în vedere contribuabilului să prezinte documentele de identitate și actele legale de achiziție a autovehiculelor second hand cumpărate în anul 2006, precum și documentele de înstrăinare a acestora.

De asemenea, s-a solicitat Direcției Județene de Accize și Operațiuni Vamale Vâlcea transmiterea documentelor pe baza cărora a fost calculată și încasată taxa vamală. Pe baza acestora s-a stabilit valoarea autovehiculelor înstrăinate, reținându-se că reclamantul trebuia să achite impozitul aferent în procent de 16%, conform art.43 din Codul fiscal, raportat la art.127 alin.1 și 2, art.46, art.42 lit.g) din Codul fiscal.

Municipalității Rm.Vâlcea și Primăria ..., două autoturisme Ford Focus, unul înstrăinat în anul 2006 cu ... lei, numitului ..., iar altul înstrăinat în anul 2007 cu valoarea de ... lei lui ... Au arătat că reclamantul nu a pus la dispoziția lor documentele de înstrăinare a autovehiculelor, devenind astfel incidentă aplicarea art.67 din Codul de procedură fiscală.

Potrivit art.67 alin.1 și 2 din Codul de procedură fiscală, dacă organul fiscal nu poate determina mărimea bazei de impunere, acesta trebuie să o estimeze. În acest caz trebuie *avute în vedere toate datele și documentele care au relevanță* pentru estimare. Estimarea constă în identificarea acelor elemente care sunt cele mai apropiate situației de fapt fiscale. În situațiile în care, potrivit legii, organele fiscale sunt îndreptățite să estimeze baza de impunere, acestea *vor avea în vedere prețul de piață* al tranzacției sau bunului impozabil, astfel cum este definit de Codul fiscal.

Potrivit art.11 alin.2 Codul fiscal, metodele pentru stabilirea prețului de piață al bunului sunt: a) *metoda comparării prețurilor*, prin care prețul de piață se stabilește pe baza prețurilor plătite altor persoane care vând bunuri sau servicii comparabile către persoane independente; b) *metoda cost-plus*, prin care prețul de piață se stabilește pe baza costurilor bunului sau serviciului asigurat prin tranzacție, majorat cu marja de profit corespunzătoare; c) *metoda prețului de revânzare*, prin care prețul de piață se stabilește pe baza prețului de revânzare al bunului sau serviciului vândut unei persoane independente, diminuat cu cheltuiala cu vânzarea, alte cheltuieli ale contribuabilului și o marjă de profit.

Potrivit art.41 lit. a) coroborat cu art.46 Cod fiscal, intră în categoria veniturilor supuse impozitului pe venit, veniturile din activități independente, respectiv veniturile comerciale, veniturile din profesii libere și veniturile din drepturi de proprietate

intelectuală, realizate în mod individual și/sau într-o formă de asociere, inclusiv din activități adiacente. Textul invocat de către reclamant (art.127 din Legea nr.571/2003), se referă la persoanele impozabile în ce privește taxa pe valoare adăugată – Titlul VI Capitolul III din Codul fiscal, astfel că nu se poate reține aplicarea acestuia.

De asemenea, potrivit art. 48 alin. 1 Cod fiscal, venitul net din activități independente se determină ca diferență între venitul brut și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, deductibile iar potrivit art. 48 alin. 4 lit. a) Cod fiscal pentru a putea fi deduse cheltuielile trebuie să fie efectuate în cadrul activităților desfășurate în scopul realizării venitului, justificate prin documente.

Organele fiscale au avut în vedere valoarea de vânzare a două dintre tranzacții, cunoscute conform contractelor (f.117 și 119), din care au scăzut cheltuielile constând în prețul de achiziție și taxele vamale, rezultând câștigul tranzacțiilor cunoscute, pentru care au determinat un procent mediu de 20,62%. Pe cale de consecință, au determinat valoarea cheltuielilor autovehiculelor a căror valoare de vânzare nu se cunoaște, prin estimare rezultând un impozit de 3.625 lei, stabilit prin aplicarea cotei de 16% față de venitul net de 22.658 lei (fila 55 verso).

Recursul este întemeiat în ce privește criticile aduse referitor la modul de determinare al procentului estimat a reprezenta câștigul.

Intr-adevăr, se constată în primul rând că deși somat de organele fiscale, reclamantul nu a depus la dosar documentele care să ateste înstrăinarea celor șase autoturisme în cursul anului 2006, cu excepția unuia identificat de organele fiscale, vândut numitului Reibu Gheorghe cu 25.000 lei. În nota explicativă întocmită cu ocazia controlului fiscal, reclamantul a arătat că nu poate produce aceste documente, deoarece nu le a păstrat (fila 117).

Însă organele fiscale au avut la dispoziție contractul încheiat la 19.05.2006 (fila 199 dosar fond), față de care se pot determina veniturile estimate pentru celelalte vânzări. Art. 11 din Codul fiscal indică *metoda comparării prețurilor* sau *metoda prețului de revânzare*, prin care prețul de piață se stabilește fie pe baza prețului din tranzacții similare, fie pe baza prețului de revânzare al bunului sau serviciului vândut, diminuat cu cheltuiala cu vânzarea, alte cheltuieli ale contribuabilului și o marjă de profit. Susținerea recurentului, relativă la necesitatea raportării prețurilor rezultate din anunțurile de pe internet, nu este sprijinită de dovezi din care să rezulte că această valoare ar fi în mod esențial diferită de cea obținută în vânzarea din anul 2006, însă estimarea are în vedere o medie rezultată din două contracte, fără scăderea cheltuielilor în mod uniform. Prețul de revânzare este determinat de cel rezultat din contractul din 19.05.2006, respectiv 25.000 lei, metoda comparării prețurilor nefiind utilizată. Organele fiscale au reținut că trebuie să se raporteze la valoarea obținută pentru vânzarea autoturismului din anul 2006, acesta fiind anul în care s-au produs consecințele fiscale în discuție, față de prevederile art.44 din Legea nr.571/2003, însă procentul de câștig estimat l-au determinat în raport și de vânzarea operată în anul 2007. Chiar dacă nici un text nu obligă la raportarea numai la prețurile anterior obținute, se constată că cele două autoturisme înstrăinate în anul 2006 și 2007 au avut un preț foarte apropiat (25.000 lei autoturismul înstrăinat în anul 2006 - fila 119 dosar fond, respectiv 25.200 lei, cel înstrăinat în anul 2007 - f. 117), însă cheltuielile aferente, sunt substanțial diferite. La scăderea cheltuielilor, organele fiscale nu au ținut seama de cheltuielile determinate conform art. 48 C.fiscal. efectuate cu autoturismul înstrăinat în anul 2007 și dovedite, în parte, cu facturile de la fila 102 dosar fond. Pe de altă parte, organele fiscale nu au ținut seama de valoarea de revânzare a celor

do
ob
va
artch
fis
sch
stri
fațșap
det
în c

200

che
și cche
vân
foaartil
cele

repa

apro

dep

proc

dete

de s

a. l

proc

recu

din

de 1'

dom

nr.14

Adm

DIR

VÂL

două autovehicule, care este foarte apropiată, putându-se considera că acesta era prețul obținut și pentru celelalte autovehicule, din suma respectivă urmând să fie scăzută valoarea cheltuielilor efectuate cu dobândirea bunurilor, taxe vamale, alte cheltuieli + art.11 alin. 2 lit.c) C.fisc.

Și expertiza a reținut valoarea de vânzare estimată, însă a arătat o valoare a cheltuielilor efectuate pentru fiecare tranzacție, cu mult peste ceea ce au reținut organele fiscale. Acestea nu au luat în calcul facturile prin care au fost achiziționate piese de schimb la 7 mai 2006, respectiv 12 decembrie 2006 (fila 102 dosar fond), raportându-se strict, numai la valoarea de achiziție și la taxa vamală achitată, ceea ce nu poate fi reținut față de art. 48 alin. 4 lit. a) Cod fiscal.

Nu se contestă faptul că impozitul stabilit a avut în vedere numai șase din cele șapte autoturisme, autoturismul înstrăinat în anul 2007 nu a fost luat în calcul la determinarea bazei impozabile (fila 100, vânzare din 27.03.2007), dar se contestă modul în care s-a procedat la estimarea veniturilor.

Or, în speță estimarea s-a făcut raportat la valoarea bunurilor vândute în anul 2006, respectiv 2007, pe baza prețului de revânzare, din care s-au scăzut numai cheltuielile pentru importul fiecărui bun. așa cum rezultă din înscrisurile de la filele 37-50 și din dovada achitării drepturilor vamale aferente (fila 35), fără a se ține seama și de cheltuielile efectuate pentru repararea autoturismelor. Or, așa cum s-a arătat prețurile de vânzare a celor două autoturisme sunt foarte apropiate dar cheltuielile aferente sunt foarte diferite, ceea ce determină concluzia că procentul estimat de câștig la 20,6% este artificial. Față de tabelul întocmit la fila 100 dacă s-ar estima prețul de revânzare față de cele două contracte depuse la dosar (aproximativ lei), scăzând numai cheltuielile

aproximativ lei, care nu determină procentul de 20,6% ci aproximativ 12,3%. Mai departe, ținând seama și de cheltuielile cu piese de schimb pentru autoturismele vândute, procentul de câștig estimat scade mult sub 12%, cu consecințe asupra întregului calcul de determinare a câștigului, a impozitului aferent și implicit și a penalităților. Ca atare, față de suma de lei, venitul se ridică la din care se scad cheltuieli cu piesele achiziționate prin facturile de la fila 102, rezultând că suma asupra căreia se aplică procentul de 16% este cea determinat de expertiza întocmită (f.108).

Pentru aceste considerente, în temeiul art. 312 C.proc.civ. curtea va admite recursul, va modifica sentința în sensul că va anula actele fiscale atacate (decizia nr.133 din 4.09.2009 și decizia nr.133 bis. din 08.09.2009) în parte, menținându-le pentru suma de 190.62 impozit pe venit și majorări aferente.

PENTRU ACESTE MOTIVE ÎN NUMELE LEGII DECIDE

Admite recursul declarat de reclamantul domiciliat în comuna sat județul Vâlcea împotriva sentinței nr. /23.11.2010, pronunțată de Tribunalul Vâlcea - Secția Comercială și Contencios Administrativ Fiscal în dosarul nr. 190/2009, în contradictoriu cu intimata **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE A JUDEȚULUI VÂLCEA**, cu sediul în Rm.Vâlcea, str.General Magheru, nr.17, județul Vâlcea.

Modifică în parte sentința în sensul că anulează actele fiscale: Decizia nr. 04.09.2009 și 08.09.2009, menținându-le pentru suma de lei, impozit pe venit și majorări aferente.

Irevocabilă

Pronunțată în ședință publică azi, 28 ianuarie 2011, la Curtea de Apel Pitești
– Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Președinte,

Judecător,

Judecător,

Grefier,

Red. A.T.
RDH/4 ex/31.01.2011
Jud.fond: M.Vasilescu